

Arrest

nr. 171 594 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 november 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te D.K. op [...]1984.

Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekster ongegrond en nam hij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 september 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag onontvankelijk en gaf hij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

Op 25 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2013 verklaarde de gemachtigde verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Hij gaf tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen voormelde beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) gekend onder het rolnummer X. Dit beroep werd bij arrest nr. 171 593 van 11 juli 2016 verworpen.

Op 12 september 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 12 september 2013 onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2013 werd ingediend door:

*C., L. (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te D. K. op [...]1984
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Aan betrokkene werd op 11.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, aan haar betekend op 18.04.2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat zij contacten zou onderhouden met Belgen, dat zij een relatie zou hebben met de heer K. en dat zij zwanger zou zijn, dat zij geen inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij Nederlands zou leren en Frans zou spreken) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten

de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Betrokkene dient zich aldus in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving."

2. Over de ontvankelijkheid

Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

De beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, steunt naast de motieven die de in de aanvraag aangehaalde hogere rechtsnormen bespreken, nl. de artikelen 3 en 8 van het EVRM, volledig op het feit dat verzoekster op 11 maart 2013 een inreisverbod voor drie jaar heeft gekregen, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier. Het beroep ingediend tegen het inreisverbod werd bij arrest nr. 171 593 van 11 juli 2016 verworpen.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*".

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. De gemachtigde kon voor de gehele duur van het inreisverbod, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissingen, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een wettig bevonden inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, stond – enerzijds vaststellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (*cf.* artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet toekennen (*cf.* beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11.277, beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11.523).

De raadvrouw van verzoekster geeft ter zitting nog aan van mening te zijn dat het onderhevig zijn aan een inreisverbod geenszins verhindert dat men een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet indient. De Raad dient in deze evenwel op te merken dat verzoekster zich niet zonder meer in een situatie van een onwettig verblijf bevindt, doch onderhevig was aan een geldig bevonden inreisverbod dat tevens uitdrukkelijk het verbod inhield voor een bepaalde tijd in België te verblijven of er terug naartoe te komen (zie ook RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 ©).

Dat dergelijke onmogelijkheid niet is opgenomen in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, is in deze niet relevant, daar deze onmogelijkheid duidelijk voortvloeit uit artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet en het gestelde in artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet. De laatstgenoemde wetsbepaling voorziet dat geen recht op verblijf bestaat gedurende de vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod vanuit het herkomstland. Een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, zolang het geldend inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Dit houdt in dat geen gevolg kan gegeven worden aan een aanvraag die op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een vreemdeling die onder een geldig inreisverbod stond.

Waar de raadvrouw van verzoekster ter zitting nog stelt wel belang te hebben omdat een nietigverklaring van het inreisverbod de tegenpartij zal dwingen om zich ten gronde uit te spreken over de thans bestreden beslissing, lijkt dit pleidooi eerder betrekking te hebben op het behoud van het belang bij het aanvechten van het inreisverbod. Echter in arrest nr. 171 593 van 11 juli 2016 werd vastgesteld dat geen enkel middel werd ontwikkeld tegen het inreisverbod. Ten overvloede stelt de Raad bovendien vast dat het huidige verzoekschrift in het geheel voorbijgaat aan het schragend motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoekster onder inreisverbod staat. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat de gemachtigde had moeten aangeven wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, vloeit dit geenszins voort uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Een verdergaande motiveringsplicht in het kader van een discretionaire bevoegdheid houdt geenszins in dat redelijkerwijs van de gemachtigde kan verwacht worden dat hij zou opsommen wat allemaal wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Bijkomend mist het motief dat verzoekster in het donker zou tasten aangaande de motivering in rechte feitelijke grondslag, nu heel duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet

de wettelijke grondslag vormt. Geen van deze middelenonderdelen kan het belang van verzoekster weerhouden. Waar de raadvrouw van verzoekster nog stelt dat haar belang financieel is, nu een nieuwe aanvraag geld kost, wijst de Raad erop dat een financieel belang door de Raad van State niet wordt weerhouden omdat een financieel belang een belang is dat men kan doen gelden in het kader van een vordering tot schadevergoeding. Een dergelijke vordering behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de hoven en rechtbanken. Het belang dat erin bestaat het bestreden besluit bij een arrest onwettig te horen verklaren, om op grond van deze met gezag van gewijsde beklede uitspraak een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter kracht bij te zetten, is een voordeel dat niet verbonden is met het doen verdwijnen van de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer, maar enkel met het gegrond horen verklaren van één of meer middelen. Dergelijk belang is volgens de Raad van State onrechtstreeks en volstaat niet voor de ontvankelijkheid van een beroep (RvS 5 juli 2010, nr. 206.406). Verder stelt de raadvrouw nog dat verzoekster meer dan ooit nood heeft aan een positieve beslissing geldig voor de ganse procedure. Het is de Raad onduidelijk waar de raadvrouw op doelt, nu een eventuele vernietiging door de Raad hoe dan ook niet noodzakelijkerwijs tot een positieve beslissing aanleiding geeft van de gemachtigde. Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij ter zitting stelt dat de bestreden beslissing geheel terecht is genomen omdat verzoekster op het ogenblik van de beslissing onder inreisverbod stond. Er blijkt immers dat het beroep tegen het inreisverbod is verworpen, zodat de rechtmatigheid ervan vaststond op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het belang moet op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad voor handen zijn alsook op het ogenblik waarop de Raad uitspraak doet over het beroep. Nu de Raad bij arrest nr. 171 593 van 11 juli 2016 heeft vastgesteld dat het vermoeden van wettigheid van het inreisverbod (le privilège du préalable) bevestigd wordt, heeft verzoeker geen belang meer bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Ook niet nu het inreisverbod is verstreken, daar men in de loop van de procedure geen belang kan verwerven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES